

CARTA DOMINICAL

13 DE GENER DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA Catolicitat escandalosa

La mirada profunda a la realitat que ens envolta descobreix una tendència preocupant al tancament. El més visible és el tancament de fronteres nacionals, polítiques i culturals. Però també el tancament de fronteres de grup, d'idees, i fins i tot de persones, individus; alguns arribarien a dir "tancaments de l'ego".

El més preocupant és que els tancaments porten a un procés, un dinamisme que podríem descriure com un inici de distanciament, un pas vers l'exclusió, l'esclat d'un conflicte, que aboca a un enfrontament. Aquest dinamisme té el seu darrer pas en la pèrdua d'humanitat, la mort, l'autodestrucció.

Un cartell ben lúcida anunciava (o denunciava) la vigència de la llei del talió avui, en ple segle XXI: "Ull per ull, dent per dent... al final, tots cecs i desdentegats".

Com interpretar aquest fenomen? Sens dubte constitueix un veritable retrocés. Encara que s'hagi venut com a modernitat i progrés "defensar allò nostre". El problema fonamental rau que la pretesa defensa d'allò nostre, buscant esdevenir eficaç, es fa contra el que no és "allò nostre": el que és aliè pateix així una mena de rebaixa en la seva vàlua, una desqualificació sistemàtica i, fins i tot el que podríem anomenar una cruel "demonització".

L'obertura universal del missatge cristià és essencial a la nostra fe.

Ja va suposar un veritable escàndol per als jueus, per als quals les mediacions que Déu havia fet servir en l'Antic Testament, l'Antiga Aliança, eren absolutes i per tant la incorporació al Poble d'Israel, l'entrada dins els seus límits, entesa com a nació i únic poble elegit, era una condició indispensable per a la salvació. L'argument del llibre dels Fets dels Apòstols és talment la narració d'aquest

trencament de límits – obertura universal decisiva que l'Esperit de Jesucrist va provocar per instituir una Església, un Poble veritablement catòlic.

Però no és qüestió només del passat. Avui sentim moltes crítiques vingudes del camp de l'ateisme i de l'agnosticisme que, en nom de la raó humana, rebutgen la pretensió de la fe cristiana de creure i defensar que, allò que el cristians creuen, pugui ser una veritat única per a tothom, perquè diuen que no és possible una veritat absoluta i universal; cadascú tindrà la seva, en cas que n'hi hagi alguna. Qui defensi el contrari, actua com a dictador, impositor del que creu ser veritat contra la llibertat de les persones i dels pobles. Aquesta argumentació acaba brillantment portant tot un seguit d'exemples històrics on la fe cristiana ha estat imposada per la força...

Els cristians avui hem de ser tan lúcids com humils, sobretot en aquest punt. No negarem els nostres errors, ans al contrari, conservarem un tarannà constant de conversió i penediment. Però alhora no podem deixar de viure i proclamar amb respecte i llibertat que, Jesucrist, la seva Paraula i la seva obra, és el millor regal, l'únic necessari per a la salvació de tot el món, que nosaltres oferim a tothom.

Ho entenem i vivim per molts motius. Potser el més clar és que no hi ha més garantia d'un amor humà, madur, veritablement alliberador, que aquell amor obert a tothom, universal i únic, que ens va portar Jesucrist. En Ell cadascú es troba a si mateix i troba alhora aquell que és diferent, com a autèntic germà. En això, com en altres veritats, el millor argument és l'experiència.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat